

Laura Malmivaaran puhe verkkoseuroissa 23.4.2020

Iloinen 20-luku alkoi muutama kuukausi sitten ja nyt yhtäkkiä se onkin jo ohi. Kaikki on pysähtynyt. Kalenteri on tyhjentynyt, eikä ole aavistustakaan milloin tämä muuttuu takaisin siihen vanhaan elämään mitä oli. Onko sitä enää edes? Sitä on ollut tässä aikaa miettiä. Muutenkin oma ääni oman pään sisältä on kuulunut voimakkaasti kohinan hiljennettyä ympärillä. On ollut päiviä, jolloin ei ole oikeasti tarvinnut tehdä juuri mitään, hoitaa lapsia, tehdä ruokaa, kävellä ulkona. Mieli on vaellellut, välillä olen harhaillut ja välillä olen ollut tehokas. Nyt meille on todella tullut se hiljaisuus ja tila mitä itsekin on usein haikaillut. Aikaa perheen kanssa, omaa aikaa... tämä on suora leikkaus kiireestä ja suorittamisesta totaaliseen tyhjyyteen.

Haluammeko me kuitenkin tätä? On helpompi juosta ja olla muualla kuin päätyä omaan kotiin oman perheen kanssa. Kohdata ne teinit pitkästä aikaa tai oma puoliso. On tuntunut konkreettisesti oikeastaan ekaa kertaa, että on ihmisenä pieni ja voimaton. Me emme todellakaan hallitse elämää. Muistan lapsesta asti kuulleen tuon ajatuksen, että ihminen on pieni ja Jumala suuri. Että pitää pienentää itseään Jumalan edessä ja nöyrtyä. Vasta kriiseissä sen ajatuksen oikeasti ymmärtää. Kun on sellainen olo, ettei itse voi tehdä yhtään mitään. Täytyy vaan hyväksyä, antautua sille kamalalle ajatukselle, että mitä tahansa voi tapahtua. Jopa tällainen uskomaton tilanne voi tulla eteen, ettei pääse liikkumaan kuten ennen. On totuttava elämään varoen ja pahimman vaihtoehdon kanssa.

Toisista ihmisistä on tullut uhkia, se on tuntunut pahalta. Ei ole kiva kiertää ihmisiä kaukaa, vältellä ja olla tervehtimättä. Puhua vain näin etäältä ja omasta nurkasta käsin. Ihmisten välille on hetkessä tullut juopa, joka toivottavasti poistuu viruksen myötä. Olen useasti ajatellut, kuinka onnekas olen juuri nyt, kun mulla on perhe ja talo. Olen luonnon keskellä ilman jännitteitä tai riitoja. Olen omien ajatuksieni kanssa rauhassa, se helpottaa edes vähän. On otettava vastaan kaikki se, mitä tämä outo ajanjakso tuottaa. Päänsisäiset epävarmuudet ja pelot. Jopa kuolemanpelko on konkreettisesti nyt läsnä. Tämä muistuttaa sota-aikojen poikkeustilaa, jossa herää ikivanha kysymys: miksi Jumala sallii kärsimyksen? Miksi Hän meitä koettelee? Kaivoin isäni ukin, Väinö Malmivaaran seurapuheen sota-ajalta, jolloin samankaltaisia kuolemalukuja tuli päivittäin kuten maailmalla nyt. Väinö sanoo: ”Tämä lyönti millä Herra meitä näin lyö, ei tapahdu vihasta vaan Herra rakastaa tätä kansaa. Hän ei

anna tämän heränneen kansan hukkoa, hän ei anna sen nojautua missään asiassa maailman kainaloon. Se on Herran kansaa ja Herra aikoo viedä sen perille veisaamaan siellä näiden kaatuneiden kanssa yhdessä kiitosvirttä.” Siunausta kaikille teille ystäville.